

ophæves"; men jeg tror ikke, at det er rigtigt at gjøre saa stort et Spring, som her er gjort fra 4 Maaneder til 4 Dage. Jeg tror, at det vilde være tilstrækkeligt at gjøre et lille Skridt, saaledes som det er gjort i den nævnte Betænkning i et Forslag af et Flertal, hvor der sættes 3 Maaneder istedetfor 4 Maaneder og tillige indføres en Tillægsligning kvartalsvis istedetfor halvårsvis som nu. Jeg tror, at derved vilde de fleste af disse Ulemper være afhjulpne, og at man saaledes uden at bryde det store Princip kunde gjøre et godt Skridt fremad. Jeg vil altsaa anbefale at tage dette Forslag under nærmere Behandling, navnlig for at bygge videre paa dets §§ 4 og 18.

Svuid: Hvor meget der end kan siges for eller imod dette Lovforslag, tror jeg dog, at man maa indrømme, at det vil være meget ønskeligt nu at faae en Lov om mellemkommunal Bestatning. Der er ubetinget mange Forhold paa dette Omraade, der kunde trænge til en Ordning. Man har nu adskillige Gange søgt at komme ind paa dette Spørgsmaal og faae Sagen ordnet, men uden at det har ført til et Resultat. Jeg vilde nu ønske, at man, som der ogsaa er antydet fra andre Sider, maatte gaa ind paa en virkelig Forhandling. Der er i vore kommunale Love mange Huller, der fremavle adskillige Ubilligheder og Ulemper, som det vil være heldigt at faae afværge. Men nu maa jeg indrømme, at det ganske vist med Hensyn til dette Lovforslag er gaaet, som det ofte er gaaet i mange andre Tilfælde, hvor man vil søge at opnaa en saadan streng Retfærdighed, at man kommer til det Resultat, at man slet ikke naaer Retfærdigheden. Jeg tror uenigtelig, at dette Lovforslag har villet søge en saa streng Retfærdighed, at den ikke vil kunne gennemføres. Der er tre Ulemper, som jeg vil haabe, man kan komme bort fra, det er for det Første den Ulempe, at adskillige Skattepligtige kunne unddrage sig Skat i ikke kort Tid, og for det Andet den, at adskillig Indtægt gaar fri for Skat, eller — jeg vil sige det paa en anden Maade —, at adskillig Skat af Indtægt, som skulde tilflyde en Kommune, gaar fra denne Kommune ind i en anden Kommunes Kasse, og for det Tredie det specielle Tilfælde, at en Skattepligtig ingenlunde er sikker paa ikke at komme til at yde Skat i samme Tidsrum til to forskellige Kommuner. Ifølge Kommunallovene af 1867 og 1868 kan jo den Skattepligtige, der tilflytter en Kjøbstadkommune i Slutningen af November og en Landkommune i Slutningen af December, unddrage sig Skat i 1/2 Aar, ligesom den, der tilflytter, efter at Tillægsligningen er lagt, ligeledes fries for Skat i 1/2 Aar. Kunde man uden nogen Spidsfindighed og uden alt for nøiagtige Beregninger komme bort fra saadanne Ulemper i al Simpelt, tror jeg, at det vilde være meget heldigt. Dernæst er der jo det meget omdebatterede

Spørgsmaal om de 4 Maaneder, med Hensyn til hvilket man nu har gjort den Fortolkning gjældende, at en Skattepligtig, selv om han har opholdt sig i en Kommune i en længere Tid og svaret Skat til den, er, naar han frastlytter Kommunen inden Udløbet af de første 4 Maaneder af et Skatteaar, fri for Skat, og kan, naar han har betalt Skatten, fordre den tilbagebetalt. De Forsøg, der i sidste Samling ere gjorte for at komme bort fra disse Ulemper, have jo ikke ført videre, og det er ganske vist, at det er saa lidt, disse Lovforslag have omfattet, at der ikke vilde være vundet Meget ved blot at opnaa det og ikke Videre. Dernæst er det jo ubetinget en ikke saa lille Ubillighed, at Landliggere kunne opholde sig i en Kommune i op til 4 Maanedere uden at yde Skat til vedkommende Kommune. Det er nu ingenlunde saa, at de Skattebidrag, der paa den Maade kunne undrages Kommunerne, ere saa ringe, at de ikke have stor Betydning for de vedkommende Kommuner. De kunne jo endog ogsaa — særlig naturlig for de mindre Kommuner — have overordentlig stor Betydning; det bliver i mange Tilfælde et meget betydeligt Skattebidrag, der bliver dem unddraget. Der er nu ogsaa det særegne Tilfælde, at en Mand kan have Valgret i en Kommune, men dog ikke er skattepligtig til vedkommende Kommune. Vi have jo endnu for et Par Dage siden behandlet en Lov om Valgret, og det kan jo ikke undgaaes, at det Spørgsmaal paatrænger sig her. Det viser sig ofte at være Tilfældet, at selv den, der kan udøve sin Valgret, dog ikke har Skattepligt til vedkommende Kommune. Dernæst maa det anses for en stor Ubillighed for adskillige Kommuner, hvor en Mand har en betydelig Næring, en betydelig Eiendom eller en større Fabrik, eller, naar han maasse er Handelsmand, har en større Filialforretning, at han ikke yder Skat til den vedkommende Kommune. Uden at indlade sig paa vidtløftige og nøiagtige Beregninger, tror jeg nok, at man kunde komme til en Bestemmelse, hvorved man kunde undgaa disse Ulemper. Det er jo dog ubilligt, at en Kommune skal yde Fattigforsørgelse til en Mængde Arbeidere ved en Landeiendom eller en Fabrik i en Kommune, naar Kommunen ikke har den ringeste Skatteindtægt af vedkommende Bedrift, og det er en stor Ubillighed, at den Mængde Arbeidere tilføre Skolerne et betydeligt Antal Børn, uden at vedkommende Kommune til Gjengjæld har Indtægt af denne Bedrift, ligesom det naturligvis ogsaa paafører Kommunen meget betydelig Udgift til Veie, hvor der er saadanne Fabrikker, større Eiendomme eller Lignende, og saa har Kommunen dog ikke til Gjengjæld Skatteindtægt deraf. Det burde maasse ogsaa underkastes Overveelse, om ikke Staten for sine Domæner i adskillige Kommuner burde yde Skat til disse, ligesom Kommuner, der have Eiendomme i andre Kommuner. Na-